

סיפורי ספר

המקדש הנטוש

3

במשך שנים מעטות היה זה המוקד החברתי של צעירי השבט. מבנה עץ ישן,

קטן ולא מרשים. אך היה בו משהו שנטע בהם את תחושת היחד התומכת והמחזקת למשך כמה שעות, תחושה אשר התפוגגה כאשר פנו, איש איש לחדרו. בערכי שבת היה מתכנס ערב רב של בני נוער תוססים במקדש נטול החן לצורך קיום טקס הפולחן השבועי לכבודו של אל הנעורים - דיסקו, שעבורו הוקם ההיכל. הטקס כלל מסכת ארוכה של ריקודים אשר זר, אם נקלע בטעות למקום, לא ידע את פשרם. כך התנהלו העיניינים במשך כמה שנים, עד שיום אחד נפל דבר. ההסטוריונים לא יודעים להצביע בכירור על הסיבות שהובילו לנטישת המקדש של האל דיסקו. מכל מקום, העובדות מצביעות על כך שיום אחד ננטש המקדש העשוי מעץ לטובת מקדש אחר, משוכלל ומפואר ממנו, בקצה הדרומי של המחנה. הגירסה המקובלת באשר לסיבות לנדידה דרומה היא שיום אחד הבחינו הצעירים כי רצפת המקדש שוקעת וצמחים מתחילים לכבצבץ מתוכה. הם ראו בכך אות כי הוטלה על המקום קללה ולכן נסו בבהלה למקום אחר, בטוח יותר.

המבנה עמד ריק ושומם ללא שימוש. עשבים שוטים התחילו לטפס עליו ולכסותו וכולו אמר הרס ועזובה.

היה זה רכז הבניין הדינאמי ובעל המעוף והיוזמה אשר גאל את המקדש משמנונו.

גג הרעפים קרץ לו מבעד לשיחי הפרא שאיימו לכסות את הבניין לחלוטין. "אפשר לנצל אותם, את הרעפים חסרי השימוש", אמר האיש בליבו, "הרי בית הסכתות המשופץ זקוק לרעפים נוספים". ומיד שינס מותניו וגייס כמה מתנדבים לצורך פירוק המקדש והורדת הרעפים יקרי הערך מגגו המתפורר. אך כאן בוצעה טעות איומה. הסתבר שרכז הבניין לא ידע על הקללה שהוטלה על המקדש - קללה אשר גרמה לפגיעה קשה בכל מי שניסה לפרק או להזיז פריט כלשהו מהמקדש. דיסקו, כך הסתבר, היה אל נוקם ונוטר.

אחד המתנדבים נפל מהגג, בזמן פירוק הרעפים, ושבר את רגלו. אחר הנחית את הפטיש על אצבעו שהתנפחה למימדים מבהילים והשלישי דרך על מסמר חלוד והובהל למרפאה לצורך קבלת זריקת אנטי-טטנוס. גם מִרְפֵּז הבניין לא נחסכה מנת הייסורים והוא ספג כראשו חבטה איומה מקרש, שנפל מהגג בנסיכות לא ברורות. זאת הסיבה שכאוחה תקופה לחלק גדול מהמתנדבים היה גבס או תחבושת על ידיהם או רגליהם.

הניסיון הכושל לפירוק המקדש הופסק בחיפזון - מִרְפֵּז המשק לא הסכים לשיעור כה גבוה של נפגעים וחץ מזה למה לו להסתבך עם אל עצבני כמו דיסקו.

יותר לא ניסו להתחכם עם אל הנעורים ואף אחד לא העיז אפילו להיכנס למקדש המקולל, שלא לדבר על נסיון לפרקו. מרבית האנשים אף העדיפו לא לעבור במדרכה שליד המקדש אלמא השחמשו במדרכות עוקפות, מרוחקות יותר מאיזור הסכנה, אשר האריכו את דרכם אך סיפקו להם לעומת זאת שלווה נפש ובטחון.

חלפו עוד 45 שנים שבהן התפתח פולקלור עשיר, אשר עבר מאב לכן, אודות מכנה העץ המפורק למחצה שעמד כטכורו של הכפר. את המקדש עצמו כבר אי-אפשר היה לראות משום ששיחים ועשבים טרופיים למיניהם כיסו אותו מכל עבריו במסך ירוק ועבה של צמחייה.

מינויו של אברהם ("כל יכול") אדיר למרכז משק נתן לו את ההזדמנות שכה ייחל לה, להראות לכולם את הפוטנציאל הטמון בו. הוא בז לכל אותם סיפורים ששמע על המקדש המופלא ההוא - "סיפורי סבתא" - כך כינה אותם בליגלוג. חכניו היתה להרוס עד היסוד את המקדש הנטוש ולבנות במקומו, סוף סוף, אולם ספורט רציני.

כיום המיועד להריסה התכנסה כל העדה בחצי גורן ליד המבנה המיועד להריסה, אשר הסתתר כאמור, מאחורי מסך עבה של צמחיה. בדממה רוויה מתח ובנשימה עצורה עקבו הכל אחרי מרכז המשק שנתן הוראות אחרונות למפעיל הכולדוליזר (מין בולדוזר שבמקום כף גדולה הוא מפעיל קרן לייזר). אדיר הניף את ידו ובקהל הושלך הס. הורדת היד סימנה למפעיל הכלי להתחיל "לחתוך" את הצמחיה. בתוך כ-3 שניות הסתיימה העבודה וכל הצמחיה העבותה היתה כלא היתה. מה רבה היתה התדהמה כאשר במקום צריף עץ מפורק למחצה התגלה לעיניהם גוש גדול בצבע חום-שחור שכתוכו בצבצו חלקי קרשים צבועים כירוק דהוי, אשר העידו על כך שפעם עמד כאן צריף עץ. פורטנוי, הגנן הקשיש, התקרב בצעד איטי על הערימה כשהוא נשען על מקל ההליכה שלו, מישש את הערימה ופרץ כבכי של אושר. ניגשתי אליו כדי לברר את פשר פרץ הרגשות שהציף את נפשו של הזקן. "אתה מכין", הוא סח לי בקול רועד כאשר הדמעות ממשיכות לזלוג על לחייו

חרושות הקמטים, "השתחררתי ממועקה נוראה שליוותה אותי במשך כל השנים האחרונות. אתה רואה את זה" אמר, בהושיטו לעברי חופן גרגירים שנטל מהערימה, "זה קומפוסט משובח שיספיק לכל הגינות בקיבוץ למשך 50 שנה לפחות, עכשיו אני יכול לפרוש בשקט לעולם שכולו טוב ביודעי שאספקת הקומפוסט מובטחת למשך שנים רבות".

אלא שאז קרה דבר מדהים ובלתי צפוי: משב רוח אדיר שבא מהצפון קרע בקול יבבה את הדממה ובכח עצום פגע בערימת הרקובות השחורה והעיף אותה בקלות מדהימה באויר. "מה קורה פה"? זעק אברהם אדיר בפאניקה. אלימלך חצרוני, אשר היה ידוע כנטייתו הפאגאניות עוד משחר נעוריו, סינן **לציין** שיניו: "זעם האלים" ופתח בריקוד פולחני מוזר על מנת לשכך את כעסם של האלים. ואילו פורטנוי הפליט: "כמה חבל", כשהוא מניט בעיניו כלות לעבר הענן השחור-חום שריחף כשמיים הכחולים תוך תנועה איטית דרומה.

אורי גדרון